

Zsembery Borbála

Sikíts!

– Sikíts, anya! Sikíts!

Száguldanak, és ő sikít. Hangosan, élesen, először egészen röviden, aztán hosszasan. Arcukba csap a szél, jeges, hideg, a tempó túl gyors, a kislány sapkája oldalra csúszik, ő meg utána kap. Irányt tévesztenek, szilánkokra robban a láthatár, elhallgat.

Piros troli kanyarog a Városliget kopasz fái között. A nap még nem kelt fel, a hó is szürkének, piszkosnak hat, mint egy agyonmosott lepedő: gyűrötten, néhol csomókba gyűlve terül el a tájon. Mozgásnak, életnek semmi jele, a hónapok óta zajló építési munkálatok sem kezdődnek meg ilyen korán. A járművön félig alvó, didergő utasok zötykölődnek. A kanyarokban bábukként ütődnek egymásnak, rezzenéstelen arccal összébb húzódnak, magukban átkozva a sorsot, amiért a két ünnep között is dolgozniuk kell. A karácsony hamar elillant, és egyébként is lehetetlen megszokni azt a kis csalódottságot, amit minden évben az ember szívében hagy: a készülődés heteiben elérhetetlen álommá növeljük, aztán eltelik ugyanúgy, ahogy a többi telt.

A fiatal nő még csak két hete utazott rendszeresen ezzel a járáttal, de néhány embert már alaposan megfigyelt. Egy lány nagy, szőrös kapucniban már reggel hatkor megállás nélkül a telefonján üzenget valakinek. Vajon ki lehet, aki szorgosan válaszol neki? A lány arcát sose látni, bármilyen lehet. Amikor utolsó útjai egyikén véletlenül összenéznek, meglepetést és csalódottságot érez. Úgy látszik, mégis elképzelte valamilyennek. A cukrászda előtti megállóban idős, elegáns úr száll fel. Aktatáskát hord és zenét hallgat a telefonjáról. Nehéz lenne kitalálni, hogy milyen. Joviálisnak tűnik, viszont feltűnő rigorozussággal ragaszkodik a leghátsó üléshez, feltehetően azért, mert ott a kapaszkodó alatt kényelmesen le tudja rakni a táskáját. Degeszre tömött ikeás zsákkal egy középkorú, fáradt arcú nő gubbaszt a busz elejében. Vakítóan fehér ágynemű van nála. Az Uzsoki Kórház Belgyógyászatára megy be vele, ezt is megfigyelte leszálláskor. A többi utas szinte kivétel nélkül munkásemler, hátizsák a hátukon, kezükben nejlun szatyor, himbálózik a zsemle, az energiáitál meg a cigi.

Szerencsére az út nem túl hosszú, még át is kell szállni, folyton rohanni, kiszámíthatatlan a villamos menetrendje. Ha lekési, sokan lesznek előtte, arra pedig nem ér rá, haza kell érnie, mire a lánya elkészül.

A gépben fekszik, hideg van, félhomály. A zöld lámpa fénye pirosra vált, tompa zúgás hallatszik, az egész helyzet túlságosan olyan, mint amilyennek elképzelte. Vékony, vörös lézersugarak metszik egymást a bőrfelület precízen kijelölt helyén. Nem szabad mozdulni, pontosan hat percig.

A szánkó éles kanyart vesz, fúródik bele a friss, fehér hóba, lassul a mozgás. A gyerek kesztyűje messzire repül, a sapka a nyakában lóg, hátravetett fejjel, hangosan nevet. Az anya először aggódva végigtapogatja az overallba bújtatott kis testet, majd megkönnyebbült sóhajjal feltápáskodik. A lába egy helyen erősen fáj, próbál nem

törődni vele, leporolja magáról a havat, már ő is nevet. Újra nekivágnak a dombnak, a kislány szökdécsel, izgatott, be nem áll a szája. A lejtő tetején állnak megint, készülnek újra lecsúszni.

Hat perc nem sok, mégis el kell tölteni valamivel. Mozdulatlanul fekszik, a plafont nézi, viszket az orra, óvatosan megvakarja. A furcsa, sóhajtásszerű hang, ami a kezelés végét jelzi, mindig váratlanul éri, pedig számít rá. Addig is lehunyja a szemét, a napi teendőkre gondol, aztán persze a lányára: overallban, télikabátban áll a domb tetején, kipirult arccal ugrál:

– Sikíts, anya! Sikíts! – fülkagylójában meleg, sós cseppek kezdenek gyűlni, aztán egy furcsa, sóhajtásszerű hangot hall.

Piros trolis kanyarog a Városliget kopasz fái között. A Királydomb mögött kel fel a nap, vakító friss hó esik a rózsaszín fény. A megállóknál nyüzsögnek az emberek, a gyerekek a téli szünetben felgyűlt izgalommal készülnek iskolába, óvodába. Óriási, kajja vizsla rohan át az úton, éppen átér, a gazdája szitkozódik. Szerencsére nem hosszú az út, leszáll. Időben hazaért ma is.

